

Nyt

fra Odense Universitet

NYT fra Odense Universitet udgives af Odense Universitet. Bladet udkommer første og tredje mandag i hver måned. I juli dog ingen og i august samt januar kun én udgivelse.

I redaktionen:

Lis Agerbæk Jørgensen, DJ (ansvh.)

Beth Werner, DJ

Lisbeth Wanner (faste rubrikker)

Adresse:

NYT fra Odense Universitet,
Campusvej 55,
5230 Odense M

Telefon:

66 15 86 00 - lokal 2085, 2690 og 2934.

Abonnement:

Ruth Hansen
lokal 2246

Tryk:

AiO Tryk A/S, Odense.

Oplag:

3.650

Deadline for de tre næste numre:

NYT 16:

3. oktober 1989. Sendes ud 16. oktober.

NYT 17:

24. oktober 1989. Sendes ud 6. november.

NYT 18:

7. november 1989. Sendes ud 20. november.

Dette nummer er indleveret til postvæsenet: 5. oktober 1989.

Forsidebilledet:

Flotte fyre og spændende piger i højt humør: Årsfesten var septembers højdepunkt på Odense Universitet. Den sætter også sit præg på en stor del af NYT 15. Men se også omtalen af besøg fra Sovjet, fra Direktoratet for de Videregående Uddannelser og en Tromsølægges opfordring til at ændre lægeuddannelsen i Odense. Foto: Birte Palle Jørgensen.

Invester i uddannelse og forskning

Vigtigt selvom det ikke straks giver udbytte, lyder rektors råd til politikerne

Odense Universitet har været gennem et år, hvor megen af den tid, der skulle have været anvendt til forskning og undervisning, er blevet brugt til at retfærdiggøre, at universitetet overhovedet eksisterer. Da jeg stod her for et år siden, var kampen for at bevare det lægevidenskabelige hovedområde lige begyndt. Det er et af årets lyspunkter, at det lykkedes for os at overbevise myndighederne om, at lægevidenskab i Odense har en fremtid, der er værd at satse på.

Under kampen for bevarelsen af det lægevidenskabelige hovedområde fik universitetet megen opbakning fra det omgivende samfund på Fyn og i Syd- og Sønderjylland. Universitetet havde for de fleste blot stået som noget, der naturligt var der; men man fik pludselig øjnene op for, at man i universitetet havde noget værdifuldt. Noget man var i færd med at miste. Noget der var af betydning for regionens trivsel.

Nu synes det så desværre, som om skyerne i stedet trækker sammen om det humanistiske område.

Kampen for at bevare lægevidenskab – og i et videre perspektiv hele universitetet – har ikke kunnet undgå at sætte nogle tanker i gang om eksistensberettigelsen af Danmarks 5 universiteter.

København er lokomotivet

Vi skal ikke mere end godt 60 år tilbage i tiden, før al videregående undervisning var samlet i København. Denne tingenes tilstand begyndte først at ændre sig med oprettelsen af Aarhus Universitet i 1928.

Der skete så ikke mere på decentraliseringsområdet før i midten af 50'erne, hvor Århus Tandlægehøjskole blev oprettet, og udflytningen

blev tilendebragt med oprettelse af universiteter i Odense, Roskilde og Ålborg i 60'erne og begyndelsen af 70'erne. Siden er ingen videregående uddannelsesinstitution flyttet vest for Storebælt. Den udvikling, vi har set de sidste år, tyder nærmest på ideer, der går i den modsatte retning – en ny metropolisering.

Man kan spørge sig selv, om der er nogen grund til at opretholde 5 universiteter i et land af Danmarks størrelse, ét i hovedstaden og fire regionale? De fem universiteter har tilsammen ca. 50.000 studerende. Universiteter med et studentertal på 50.000 er ikke noget ukendt i udlandet, så hvorfor kunne Danmark ikke nøjes med ét mammutuniversitet i København.

Københavns Universitet indtog for 60 år siden naturligt en monopolstilling. Det var kun en ringe del af Danmarks befolkning, der søgte en videregående uddannelse. På den baggrund var det fornuftigt, at ét universitet ene varetaget undervisningen. Situationen har imidlertid ændret sig drastisk siden. I dag søger en meget stor del af en ungdomsårgang – ca. 50% – gymnasiet, og af dem søger igen en stor del efter studentereksamen en videregående uddannelse. Det har derfor som konsekvens heraf været rimeligt, at der blev oprettet flere universiteter.

Det er imidlertid vigtigt, at man i denne udvikling ikke svækker Københavns Universitet. Danmark har behov for et stærkt, veludbygget universitet, et lokomotiv, der skal samarbejde med de andre mindre universiteter. På den anden side må Københavns Universitets styrke ikke opretholdes og udbygges på bekostning af de regionale universiteter. Der er behov for at styrke både Københavns og regionernes universiteter!

Fremmer erhvervsudviklingen

Når jeg i det følgende mere udførligt vil behandle denne problemstilling, vil jeg dele problemet i to.

1. Har det nogen betydning for en region, at der er placeret et universitet eller en anden videregående uddannelsesinstitution i regionen?
2. Er det set fra et forsknings- og undervisningssynspunkt hensigtsmæssigt kun at have ét stort universitet i Danmark?

En af de grundlæggende ideer bag den politiske vilje til at flytte videregående uddannelsesinstitutioner til provinsen i 60'erne var en opfattelse af, at man kunne fremme erhvervsudviklingen i en region ved at placere sådanne institutioner i regionen. Den historiske udvikling har vist, at erhvervsudviklingen siden 60'erne er gået i en retning, der har fået virksomhederne til at rykke mod vest. Danmarks Entreprenørforening fremlagde i sommer en rapport over erhvervsbyggeriet øst og vest for Storebælt. Den viste en så dramatisk udvikling i forskydningen, at foreningens formand til Radioavisen udtalte: »at nu måtte staten gribe ind og gøre noget for at fastholde erhvervsvirksomhederne i Københavnsområdet«.

Nu kan man selvfølgelig ikke alene give uddannelsesinstitutionerne æren for denne udvikling. Den er resultatet af en lang række af socio-økonomiske faktorer; men jeg vil dog vove at hævde, at uddannelsesinstitutionerne har haft en ikke ringe del af æren for denne udvikling.

En væsentlig forudsætning for, at en virksomhed vælger at placere sig i et område, er, at den kan skaffe kvalificeret arbejdskraft. Arbejdskraften burde jo i et land af Danmarks størrelse være rimelig mobil; men det viser sig imidlertid ikke at være tilfældet. Ser man f.eks. på fordelingen af civilingeniører uddannet i Ålborg og København, opdager man for det første, at der er en overvægt af dem i det snævre geografiske område, hvor de er uddannet. For det andet finder man, at civilingeniører uddannet i København fortrinsvis finder en stilling øst for Storebælt, medens de, der er uddannet i Ålborg, finder deres stilling vest for Storebælt. Uanset om man synes, dette er rimeligt eller ej, er den lave mobilitet en kendsgerning, virksomhederne må tage

Rektor Carl Th. Pedersen efterlyste modige politikere i sin tale ved Odense Universitets årsfest. Politikere, som tør satse på fremtiden ved at investere i forskning og undervisning, selvom der skal spares.
Foto: Birte Palle Jørgensen.

hensyn til. På den baggrund er det vigtigt for en region at have en videregående uddannelsesinstitution placeret i sig. Det giver de eksisterende virksomheder langt bedre muligheder for at rekruttere kvalificeret arbejdskraft, og det giver regionen langt bedre kort på hånden, når den søger at tiltrække nye virksomheder, det være sig danske som udenlandske.

Når medarbejdere skal flytte fra en virksomhed i en egn af landet til en anden, er der ingen tvivl om, at de skeler til de muligheder, der er for uddannelse af deres børn det nye sted. Her vil den region, der har en videregående uddannelsesinstitution igen score nogle ekstra points.

Endelig giver tilstedeværelsen af et universitet eller tilsvarende en virksomhed mulighed for at udnytte den ekspertviden, der er ved institutionen.

De argumenter for regionalisering, jeg her har fremført, kan selvfølgelig udnyttes i absurdum til at argumentere for, at der bør være et universitet i hver by. Jeg vil her blot slå fast, at der er en lang række vægtige grunde til, at placering af en videregående uddannelsesinstitution i en region vil have en positiv effekt på erhvervsudviklingen i området; en effekt man givetvis vil se forstærket med indførelsen af det indre marked. Ud fra denne filosofi bør man altså ikke stræbe mod ét mammutuniversitet i Danmark.

Skub til egnens kulturliv

Nu er den økonomiske udvikling ikke det eneste, der betyder noget for en egn. Regionens kulturelle liv har jo i høj grad betydning for trivselen. Det kulturelle liv bliver styrket ved tilstedeværelsen af et universitet.

Universitetet bidrager i en lang række sammenhænge til det kulturelle liv. Det er lettere for foreninger at skaffe foredragsholdere, befolkningen kan deltage i kurser på universitetet etc.

Den kulturelle indflydelse af en institution er selvfølgelig afhængig af, hvad det er for en institution; men selv en af mere teknisk karakter vil bidrage til det kulturelle liv.

Det er selvfølgelig næsten umuligt konkret at måle den indflydelse, en institution har på kulturlivet. Jeg vil dog vove et enkelt eksempel. Folkeuniversitetet er en institution, der navnet til trods intet har med universitetet at gøre, det er en uafhængig institution. Betragter man Folkeuniversitetets aktivitet i og udenfor universitetsbyerne, er dets virksomhed langt mere udbygget i universitetsbyerne end i andre egne af landet. Der er et langt større kursusudbud, flere foredrag og et langt større delta-gerantal. Aktiviteten i universitetsbyerne er således ca. 70% af den samlede aktivitet. Det er helt klart, at denne større aktivitet skyldes, at man har adgang til universitetets lærere i folkeuniversitetsundervisningen.

Den nye lov om åben universitetsvirksomhed giver befolkningen langt større muligheder for at deltage i universitetsundervisning. Selv om der herigennem også er åbnet mulighed for fjernundervisning, er det dog stadig en fordel, at universitetet ikke er alt for fjært. Det er meget karakteristisk, at specielt Syd- og Sønderjylland har vist stor interesse for at samarbejde med Odense Universitet om universitetsundervisning i regionen. Den Syd- og Sønderjyske region er netop karakteriseret ved at være fattig på videregående uddannelsesinstitutioner.

Odense Universitet har i flere år afholdt åben universitetskurser i historie og nordisk i Sønderjylland, hvor lærere fra universitetet er rejst til Sønderjylland og har afholdt deres undervisning der. Det har kunnet lade sig gøre, fordi afstanden er tilpas kort. De første kandidater fra dette forsøg er allerede dimiteret.

Det kan endvidere nævnes, at vi har indledt et samarbejde med et computerfirma om forsøg med computerbaseret undervisning i Sønderjylland.

Statsinstitutionerne bliver i København

Mange eksempler fra de senere år har vist, at det er vanskeligt at flytte ek-

sterende institutioner bort fra København, for ikke at sige at det er umuligt. Det startede ellers med brask og bram, da den nuværende regering tiltrådte i 1982. »Flyt de statslige arbejdspladser ud fra København til Provinsen. Decentraliser det gumpetunge statsapparat« lød det fra de nytiltrådte. – Intet er sket! Der kan i mange tilfælde fremføres vægtige argumenter for, at statsinstitutioner nødvendigvis må blive i hovedstaden. Mange argumenter går på, at man er afhængig af samarbejde med andre institutioner i hovedstadsområdet, man er afhængig af biblioteker etc. Andre argumenter går ikke direkte på institutionens virke i ødemarken, men på de menneskelige problemer, der er forbundet med at flytte medarbejderne og deres familier, – ægtefællers job, børns skole etc. Disse problemer er de vanskeligste at løse på en tilfredsstillende måde. Nogle problemer er nok af mere fiktiv karakter og dækker over medarbejdernes ulyst til at flytte. Endelig er der de økonomiske problemer, der er helt reelle. Det er dyrt at flytte en større institution. Man har f.eks. skønnet, at det vil koste ca. 3 mia. kr. at flytte Landbohøjskolen bort fra Frederiksberg. Sådanne økonomiske problemer må imidlertid løses ved en politisk prioritering. Beslutter man sig til at flytte, så kan man: – Men vil man?

Jeg skal afslutte denne del af problemet med et par citater. Der var i sommer i Politiken en kronik om flytningen af Landbohøjskolen. Kronikken hed »Prisen for en flytning«. Konklusionen i denne kronik var: »Landbohøjskolen ligger på Frederiksberg, og der bør den blive liggende«!

En anden karakteristisk udtalelse er Københavns nye overborgmester Jens Kramer Mikkelsen ophavsmand til. Han udtaler: »Statsadministrationen hører naturligt hjemme i København, hvor ellers? Al tale om udflytning af statsvirksomheder bør høre op. Danmark svækkes, hvis vi svækker landets kraftcenter, København«. Det kan næppe siges klarere.

Ser man disse udtalelser i sammenhæng med de forsøg, der de sidste 10 år er blevet gjort på at flytte statsinstitutioner bort fra København, er konklusionen helt klar: Man får ikke flyttet flere institutioner ud fra København. Det er derfor vigtigt at værne om de institutioner, der allerede er oprettet udenfor metropolen og udbygge dem. Ligesom det er vigtigt, når nye institutioner skal oprettes, at have et åbent sind for, at de

kan placeres andre steder end i Københavns nærhed. – Hvorfor ligger f.eks. DONG's hovedkontor ikke i Esbjerg?

Arbejdsdeling

Nu vil ministeren for forskning og undervisning til al denne tale om regionalisering nok sige, at det ikke er hans opgave at sikre erhvervs- og kulturudviklingen i Danmark; han skal alene sikre kvalitet og konkurrenceevne i forskning og undervisning. Lad os derfor betragte sagen fra denne side. Navnet universitet kommer fra det latinske *universitas*, der betyder helhed. Slår man op i Salmonsens Konversationsleksikon, finder man følgende definition på universitet: »Universitet er betegnelsen for et institut for højere undervisning i alle videnskaber med det dobbelte formål at meddele uddannelse til bestemte embeder og virksomheder og at oplære til selvstændige videnskabelige studier, hvilket sidste medfører, at der af lærere ved universitetet kræves, at de til stadighed fortsætter forskningen i deres videnskaber og yder selvstændigt bidrag til dens fremme«. Noget centralt i denne definition er dens krav om alsidighed og sammenhæng mellem forskning og undervisning. De gamle universiteter havde denne alsidighed, i dag har ikke alle den.

En anden definition på universitet kan udledes af det japanske navn på universitet *Dai-Gaku*, som skrives med to tegn: *Dai*, der betyder stor, og *Gaku*, der betyder lærdom. Der er altså ikke her et krav om alsidighed, men et krav om, at det, der er der, skal være på højt niveau – stor lærdom.

Det er indlysende, at med 5 universiteter kan et land af Danmarks størrelse hverken økonomisk eller læremæssigt honorere et krav om, at alt skal være repræsenteret på det højeste niveau alle steder. Det har man da også helt klart taget hensyn til, da der blev oprettet universiteter udenfor København. Af provinsens 4 universiteter har f.eks. kun 2 lægevidenskab, 1 ingeniørvidenskaber, 1 kinetisk og japansk og 1 moderne arabisk osv. Der er altså allerede i konceptet for de nye universiteter taget højde for, hvad man kan magte. Man kan endvidere konstatere, at de fire universiteter i det store og hele fungerer efter hensigten og kan hævde sig på et internationalt plan indenfor de områder, de repræsenterer.

De mange tilhørere lyttede opmærksomt til talerne i det store auditorium. Foto: Birte Palle Jørgensen.

Brug hinandens lærere

Man kunne ønske sig, at universiteterne i højere grad, end det er tilfældet i dag, ville samarbejde noget mere indenfor både forskning og undervisning. Der er indenfor forskningen paradoksalt nok et mere veludviklet samarbejde internationalt end på nationalt plan. På undervisningsområdet er der næsten intet samarbejde.

Det ville være helt naturligt, at de enkelte universiteter de små afstande taget i betragtning i langt højere grad udnyttede hinandens lærerkræfter. Det ville kræve, at man ved skemalægningen tog hensyn til det og lagde undervisningen i blokke, så lærerne ikke behøvede at rejse frem og tilbage hele tiden. Specielt på forskeruddannelsen ville et sådant undervis-

ningssamarbejde være en meget frugtbar nyskabelse. Gennem et samarbejde mellem beslægtede institutioner kunne man højne forskeruddannelsens kvalitet og give mindre institutioner en større mulighed for at deltage i forskeruddannelsen. Et sådant samarbejde ville også kunne udbygges til at omfatte andre europæiske institutioner.

Her i Odense har vi set et meget vellykket undervisningssamarbejde mellem Odense Universitet og Odense Teknikum ved cand.tech.-studiet og kemiingeniørstudiet.

Samarbejde fremfor konkurrence

I stedet for at beskære universiteterne i deres faglige bredde – og dermed mindske deres muligheder for et

samarbejde – skulle man fra centralt hold hellere stimulere et samarbejde mellem universiteterne. På den måde ville de eksisterende »Dai-Gaku'er« blive forvandlet til et »universitas«, og man ville få en bedre udnyttelse af det eksisterende forsknings- og undervisningspotentiel.

Når samarbejdet mellem universiteterne fungerer så dårligt i dag, skyldes det nok en manglende tradition for samarbejde; men efter min opfattelse i langt højere grad, at man fra undervisningsministeriets side har spillet institutionerne ud mod hinanden. De er blevet konkurrenter, hvor den ene kun kan opnå noget på den andens bekostning. De vogter på hinanden og går nødtigt ind i et samarbejde, der kunne stille den anden part gunstigere i kampen om ressourcerne.

Det er meget tankevækkende, at da man i 60'erne ville tvinge de odenseanske uddannelsesinstitutioner ind i et centersamarbejde, var alle uvillige af frygt for at blive rendt over ende af de andre. I dag, hvor center-tanken forlængst er opgivet, er meget af det samarbejde, man dengang ønskede etableret bl.a. mellem Odense Teknikum og Odense Universitet blevet en realitet, fordi institutionerne som ligeværdige partnere selv har ønsket samarbejdet.

Tjen flere penge

I diskussionen om fastholdelse af fag ved de enkelte institutioner har institutternes størrelse været et centralt emne. Der er ingen tvivl om, at for naturvidenskab og beslægtede fag gælder det, at der er en nedre grænse for et forskningsmiljøes størrelse, hvis det skal fungere optimalt. Det hænger blandt andet sammen med, at der indenfor disse fag er en stærk tradition for team-work, og at man har behov for meget dyrt apparatur. Det har man også taget højde for ved de eksisterende universiteter, idet man har et meget forskelligt fagudbud. Det afspejler sig bl.a. i, at det naturvidenskabelige fakultet ved Københavns Universitet har 40 institutter, medens man i Århus har 12 og i Odense kun 6. Man skal imidlertid være forsigtig med at overføre denne argumentation ukritisk til andre fagområder som f.eks. humaniora. Her ville det være misvisende at anvende de samme minimalbetragtninger, fordi man her har en helt anden arbejds tradition. Der har i humaniora altid været en tradition for enkeltmandsarbejde. Det totale antal forskere ved et institut siger derfor ikke

så meget om instituttets muligheder for at fungere optimalt. Det er i højere grad den enkelte forskers kvalifikationer, der tæller. Der er store institutter, som ikke manifesterer sig særlig stærkt, og der er små institutter, der har en meget fremtrædende plads.

Der er således ikke nogen modsætning i, at man styrker forskningen samtidig med, at man opretholder en regionaliseringspolitik, hvis man vel at mærke fører en hensigtsmæssig forskningspolitik og ikke kombinerer forskningspolitikken med almindelige nedskæringer. Så bliver det svært at få sammenhæng i tingene. Det danske samfund skal spare, og disse besparelser angår også universiteterne. Bedre end at spare er imidlertid at tjene flere penge, og det er min opfattelse, at Danmark ville tjene flere penge, hvis man ikke sparede på forskning og undervisning, men tværtimod brugte flere penge. Det er ikke klog politik blot at skære ned med en eller anden procent over hele linien. I krisetider kan man let komme til at gribe til forkerte løsningsmodeller, hvis man ikke tænker sig om. De penge, der bruges på forskning og uddannelse, må ikke betragtes som en simpel udgift, men som en investering.

Et gammelt kinesisk ordsprog siger:

»Hvis du vil høste 1 gang, så ris.

Hvis du vil høste 20 gange, plant et æbletræ.

Hvis du vil høste 100 gange, uddan mennesker«.

Positiv udvikling

En forudsætning for, at en uddannelsesinstitution kan have en positiv virkning på erhvervsudviklingen i en region, er selvfølgelig, at regionen forstår at udnytte institutionen. Det er i denne forbindelse vigtigt, at erhvervslivet og universitetet er enige om, hvordan et samarbejde skal foregå, og hvad det skal føre til. Akademiet for de Tekniske Videnskaber har i en beretning »Aktuelle tendenser i den teknisk-videnskabelige udvikling« udtalt om samarbejdet mellem universitet og erhvervsliv: »Samarbejdet mellem universitetsverdenen og erhvervslivet er inde i en positiv udvikling, og i dette samarbejde bør parterne fastholde deres roller. Samarbejdet skal således bygge på parternes forskellige styrker og interesser og bør ikke udelukkende rubriceres under begrebet rekvireret forskning. Forudsætningen er tilstedeværelsen af et velfun-

gerende forskningssystem og elitære miljøer.

Lærestalterne bør fastholde deres væsentlige funktion som udfører af en grundforskning, der igen danner grundlaget for uddannelse af højt kvalificerede kandidater til erhvervslivet«.

Katastrofalt at spare

Erhvervslivet peger direkte på denne problematik i et interview med direktør Ulrik V. Lassen fra NOVO i Børsens Nyhedsmagasin. Ulrik V. Lassen udtaler: »Vi er ikke længere overbeviste om, at det danske uddannelsessystem fremover kan dække danske virksomheders behov for kvalificerede forskere«. Han advarer åbent regeringen mod at gennemføre nye besparelser på uddannelsesområdet. »Hvis Danmark skal overleve i den skærpede konkurrence, er det altafgørende, at vi bevarer det høje danske uddannelsesniveau«, siger han, »yderligere forringelser kan i sidste ende få katastrofale følger for Danmarks konkurrenceevne«. Samtidig anbefaler han en længere planlægningshorisont. »I virkelighedens verden kan et forskningsprojekt vare mange år. Derfor er det ganske enkelt urealistisk, når landets universiteter tvinges til en kortsigtet planlægning på grund af dårlig økonomi. Det lyder som en udtrådt floskel, men det er på høje tid, at landets politiske ledelse indser, at Danmarks eneste og vigtigste råstof er veluddannet arbejdskraft«.

Begge disse to udtalelser peger utvetydigt på grundforskningen og kandidatuddannelsen som de vigtigste elementer i et samarbejde mellem erhvervslivet og universiteterne til gavn for en forbedring af Danmarks økonomi.

Vi skal overleve på nytænkning

Når universiteterne beder politikerne satse på forskning og uddannelse, må politikerne naturligvis også have en rimelig sikkerhed for, at pengene bruges på fornuftig måde.

Formandskabet for de faglige landsudvalg har lige fremlagt en rapport om kvalitetsudvikling af de videregående uddannelser. Der gives heri en række anvisninger på, hvordan man kan evaluere uddannelserne og højne deres kvalitet. Det er vigtigt, at vi på universiteterne tager formandskabets rapport alvorligt og for-

holder os seriøst til den og udnytter den i vor planlægning. Gør vi ikke det, vil vi miste vor troværdighed overfor politikerne.

Odense Universitet har hidtil ligget i fronten med nye tiltag, cand.negot., cand.tech. i datateknik og medicoteknik, kemiingeniører, kiropraktorer mm. Selv om ressourcerne er trængte, må vi ikke slippe denne linie. Vi må fastholde vor position, stadig være åbne overfor nye strømninger og lægge os i spidsen for udviklingen af vore eksisterende uddannelser, nye bacheloruddannelser, der kan gøre bachelor's til en efterspurgt vare, skabe nye forskeruddannelser. Det er hårde krav; men i opfyldelsen af disse har vor eksistensberettigelse hidtil ligget, og det vil også i fremtiden være kvalitet og nytænkning, vi skal overleve på.

Jeg forsøgte sidste år at give et bud på, hvordan vi kunne løse vore problemer gennem et friuniversitetsexperiment. Desværre faldt disse sædekorn på klippegrund; men nu synes der at være tegn på, at de er ved at spire.

Samtidig med at vi forsøger at højne kvaliteten i uddannelserne, må vi dog ikke tabe vort mål af sigte, at give undervisning indtil det højeste niveau. Det er indlysende, at med det store antal studerende, der i øjeblikket optages på universiteterne, vil det ikke være fagligt muligt at give alle en kandidatgrad på højeste niveau. Vi er derfor nødt til at acceptere, at vi må uddanne de studerende på flere niveauer, bachelor's, kandidater og forskere. Det er vigtigt for institutionernes trivsel, at alle tre niveauer er repræsenteret ved samtlige 5 universiteter.

Sæt penge i fremtiden

Mit ønske for universiteterne her i dag skal være et håb om, at vore politikere vil have mod til at sige: »Vi vil forsøge at investere i fremtiden i stedet for hele tiden at betale regninger. Lad os investere i forskning og undervisning: Vi må se i øjnene, at der ikke vil være noget synligt afkast af denne investering, medens vi sidder ved roret, men vi vil alligevel vise mod til at satse på fremtiden og investere i forskning og undervisning, selv om der skal spares ...«.

Danmark havde engang en statsminister, der hed Viggo Kampmann, der turde lægge navn til den slags investeringer. Det resulterede bl.a. i oprettelsen af Risø. – Er sådanne politikere i dag en uddød art?

Carl Th. Pedersen